

אכתה דוק פירות

אחרי על כל הקשור, כך הן מודיעות. בסוף המכתב הן כותבות — סוף — בלי אף שגיאה, בהיי.

★ ★ ★

נשמע בקולנוע, שתי שורות לפני: "אם לא תוריד את היתוך רבע שעה — אקרא לסדרן!"

★ ★ ★

חברי אונים

כשחמשת הנחלאים מעמק בית-שאן (6/1287) הודיעו לי בפורטיסמו דרמתי כי "היתה זו שעה בין-ערביים, כאשר טיילו בחוצות המשק ואו... ראינו כבר בדמויות התמים שתי גחיות לפחות.

איפה! ואו, כן אז, גיעור בהם רגש הבידוד, אומרים הם, והחליטו נחושה לבקש את עזרתו, בדיוק אז, בין הערביים, כאשר טיילו בחוצות המשק אז, תארו לכן, למה? למה הם בוגרי גימנסיות גבוהים וגאים, העומדים חסרי אונים מול חוסר הבנות המשועשע שבגרענים.

כתבו להם על מה שתרצו. תהיו בגיל 16-18, ואז הם מבטיחים לכן מלא בלתי מוגבל של מכתבים, עם תוכן, גם מהכיפת לכן? אני מכירה אחד שנותן עם עבור 50 בולים ישראלים.

הילדות שלי

(כמו שאספר לילדים שלי)

כשהייתי קטנה, הייתי ילדה טובה מאד. עשיתי תמיד דברים טובים וכל הזמן עזרתי לאמא. אף פעם לא אמרתי מלים גסות. הייתי תמיד הכי חרוצה בכיתה. ואהבתי מאד את המורה והיא אותי. הציונים שלי היו תמיד טוב מאד ומצויין. ידעתי לקרוא עוד לפני שנכנסתי לכתה אלה, ובכתה אלה ידעתי הכל מה שלומדים בבית, עד שרצו להקפיץ אותי כיתה. אבל הייתי מדי צעירה, מפני שנכנסתי לבית-הספר בגיל חמש. מפני שאהבתי ללמוד.

הייתי מסודרת ונקיה. אף פעם לא התלכלכלתי. תליתי את הבגדים בארון, עשיתי לבד את המחברות. עשיתי חמש פעמים ביום אמבטיה. עשר פעמים ביום ציחצחתי את השיניים וברגע שהורדתי את הבגדים המלוכלכים — הייתי תיכף מכבסת אותם בעצמי. לא שברתי כוסות כשרצחתי כלים אחרי ארוחה. אכלתי הכל בשמחה, מפני שידעתי שמי שלא אוכל נשאר גמד. ציחצחתי את הנעליים של כל המשפחה, וניגנתי חמש שעות ביום על הפסנתר.

אף פעם לא נאבדתי ולא טבעתי, כי לא יצאתי בלי רשות מהבית. לא הפחדתי זקנים, לא זרקתי אבנים וחול על אנשים צולעים. לא הוצאתי לשון ולא הלשנתי. לא נחתי שהדורים והדורות ינקשו אותי, ולכן הייתי בריאה, גם לא לקחתי מפה לפה.

הייתי ילדה עדינה מאד. לא ידקתי ולא צבטתי אף ילדה. לא משכתי בצמות, אם היא לא משכה לי כולם אהבו אותי. לא דרכתי על זנב של כלב בכונה ולא יריתי ברוגזסקה על ציפורים. אף פעם לא התחלתי מכות ראשונה. אבל אם התחילו אתי — הייתי מנצחת. לא רבתי אף פעם ובגלל זה היו לי המון חברים וחברות, כי אכלתי גבינה והייתי חזקה ונקיה.

לא בילבלתי את המוח לגדולים ולא שאלתי שאלות. ידעתי הכל לבד, מפני שקראתי כל היום המון אנציק' לופריות והייתי חכמה. לא ביקשתי מתנות מדודים והייתי נותנת לשחק בדברים שלי. הייתי קוראת מהבוקר עד הלילה ולא יוצאת לשחק ברחוב עם הפושעים. אם הדוד היה מביא לי במתנה אקדחמים הייתי זורקת לו בחזרה. אני שנאתי משחקים במים.

הייתי אתראית. לא הרבצתי לאחים שלי, גם אם היו מרביצים לי חזק. הייתי מבקשת מגדולים שיעבירו אותי את הכביש, כדי שלא ידרסו אותי. רצתי כל היום למכולת ולא שכחתי מה אמרו לי לקנות ולא איבדתי כסף בדרך. הייתי גם והירה. לא שיחקתי בגפרורים ולא פתחתי את הגאז. לא פחדתי ממשפחות ומכלום, ושמחתי נורא כשאבא ואמא היו משאירים אותי לבד בחושך והולכים לכל הלילה. כל יום הייתי מתעוררת באמצע הלילה לראות אם האחים הקטנים ישנים ומכוסים והכל בסדר.

בשבת הייתי שוכבת במיטה שלי, ולא זוה ער הצהריים, עד שאמא ואבא היו קמים.

אהבתי נורא דייסות וביצים ושנאתי גלידה ועוגות ובאלונים וסוכריות. כשהיו אורחים לא חטפתי שוקולד מהשולחן. גם לא שאלתי רשות. פשוט עמדתי והסתכלתי בשקט, או קראתי אנציקלופדיה. כי שנאתי שוקולד שמקלקל את השיניים. לא הדבקתי גם מסטיק על החלון, או מתחת לשולחן, או סתם בכוס. שנאתי גם מסטיק, כי זה גידבק בבטן וילד אחד מת מזה.

לא אספתי תולעי-מש, פרסים, זהבים, ובולים. ולא תלשתי לפרפרים יפים את הכנפיים ושמה בספר. ידעתי שזה מלכלך את הדפים. גם לא יבשתי פרחים וחיפור שיות מתות. כל יום הזכרתי לאמא שצריך להוציא עשבים מהגינה ובקשתי לעשות זאת בעצמי, גם להשקות את החצר. כשאמא רצתה לקנות לי צעצועים, או דברים טובים, אמרתי שאני לא תינוקה, ובמקום זה בקשתי להרשם בספרייה. בפורים לא התחפשתי כמו כל הילדים הטיפשים. לא לקחתי סוכריות מאנשים ברחוב, כי ידעתי שהם רוצים להונק אותי. סרטים נורא שנאתי, כי הם מפחידים. וגם יום הולדת לא רציתי שיעשו לי, כי לא רציתי שאמא תעבור.

חוק מזה ככדתי מאד את אבא ואמא. ולכן, כשאבא היה מרביץ לי בחגורה בשבת אחרי-הצהריים, לא הייתי צורחת, כדי לא להעיר את אמא. וכשהייתי בגילכם גם לא הייתי שקרנית.

עוד פרט חשוב, עמדנו שנינו בתחנה ה' מרכזית. ובכן הנ"ל עלה לאוטובוס, הת' יישב בכסא בודד. העיף עלי מבטים ואני כמוכן לא עמדתי בחיבוק עיניים והחזרתי לו. הוא ראה שהולך לו והיה לבו טוב עליו והתחיל לשרוק את המנגינה מתוך הסרט הצרפתי זה הדוד שלי.

המנגינה הזאת נורא אהובה עלי (אולי זה יעזור?). אבל הצרה עם הבחור הי' זה היתה, שהוא שכח לפתוח את הפה. כנראה שזכר אחרי שירדתי. שכחתי להוסיף שגילו היה נראה בערך משהו בין 17-18. לסיום אזכיר לו (אם צריך) שזו הכותבת מכתב זה הגיעה למסקנה שאם לא cherchez les femmes — אז יהיה cherchez les hommes. היא הנמוכה משתי הבנות, שנורא הצעירה ש' היא יורדת שתי תחנות אחרי מוגרבי ואתה המשכת לנסוע. לטובתך ולטובתה, כמובן, ענה למכתב זה.

ילדה, לך מאכא, אבישלך קורא לך.

★ ★ ★

אין אנו מפלצות

אחרי שהצמד הזה הבטיח לי שיש מעניין אם יצליחו בהתכתבות, אין לי ברירה אלא לציין שהם מולטיסימי-פאטיים. מה שאני חושבת עליהם, אשמור הפעם אצלי. מדובר, מבטיחים נאמנה (4/1287) בשני ספנים וואביים בנוסים מחיל-הים הישראלי.

„בעומדנו על סף השיחרור מהשירות, מחפשים אנו שתי בנות חמודות, אשר ידמו ביופין לנימפות החמודות ש' פגשנו בלב ימים, והנעימו לנו את שהותנו בים.

„אל הבנות המציניות, ברצוננו לציין שאהבנו אינם הטיפוס השלילי, שמאפיין בדרך כלל את הימאים, וכן אין אנו מפלצות המתוארות באדות-הפלאים של העמים, אלא בני תמותה חמודים. אה? מה דעתך?"

דרישותיהם מאכזבות היסית לוואביים. כל מה שרוצים בני ה-21'20' מכן, בנות 17-20' — נכון — זה מכתבים. ותמונה „כדי שנוכל להשחית את רמת הנימפות ביבשה לנימפות בים." הכרחי זנב?

★ ★ ★

אפילו די סקסית

והנה עוד אחת גבוהה והשנייה חברת גרעין. במקום לשבת בכיתה השמינית ולהקשיב לשיעור בתנ"ך ולתקן את הבלתי-מספיק שלהן (5/1287) כותבות לי אז — זוהי שגבוהה היא אפילו די סקסית, הן מציינות, היא חומה ואוהבת לרקוד ובנים יפים וגבוהים, ואת הים ולבשל והיא מודרנית ואומרים שיש לה עיניים חודרניות וזוהי מהגדעין דווקא לא גבוהה, בלונדית ושוכבה גוטה חיבת לחיל ה'.

נערת השבוע

אניטה מושיץ היא בלונדית גדולה, מחוננת, המורכבת מרגליים גדולות, ריסיים גדולים ולב ציוני גדול. הכל מן הסב, היא אומרת. פרט לזאת היא מתכננת-אופנה וזכתה עכשיו בפרס משכית על חליפה בתחרות של המכון לצינא. אניטה האנמית משהו, בת ה-24, היא תוצרת גרמנית, חינוך שוויצרי, וליטוט אנגלי, שם למדה ארבע שנים אמנות בבית-הספר סן מארטין בלונדון ויכולה לנופף בדיפלומה ב"לאומית.

בבית אמרו לה: „תשארי, תתחנני. מה תלכי לתפור שריון אנטי-טנקי לישראלית ואחר כך תמותי בעצמך בדורס של ישראל!" ומאז היא כבר חיה שנה בתל' אביב. עדיין רוקה, ועובדת בבתי אופנה שונים.

כאילו כל זה לא מספיק, היא גם דוגמנית, מפני שחבל, לדעתה, לבזבז 94 — 62 — 96 כשלה. כולם אומרים וגם היא, שהייתה צריכה להבחר למלכת הדוגמניות השנה. אז לא צריך, היא עושה תצוגות אופנה קטנות פה ושם, מדגימה על גופה את הביקני המיקרוסקופי. בשבת לא, היא דתית.

לנפש טובה אחת לא נראתה ההתראה שלי, שתפסיקו להתוב לי סלגרמות משעממות בנוסח „גילי, מקצועי, א' רוצה..."

היא כותבת: „מניע לך הסלגרמות. כי אם מדורים אזרים של העולם הזה אומרים משהו — מה את עושה? משכרת? אינפורמציה.

„אז מה את בוטסת כאשר מתייחסים אליך לפי מקצועך? באינפורמטיביות עסקנית. הרי בכך קסמו של המדור שלך. זהו מקצוע יעיל וגאה... יש לומר ששמחתי לאידך." שמים לב? אני אפילו לא עונה לה!

★ ★ ★

שוער התיך

אז מה אם אתה (1/1287) תלאביבי, סטודנט למשפטים, בן 21, 181 ס"מ, ואומרים עליך שאתה חתיך, נבון, בעל חוש הומור, פיקה, שועל וביישן?

★ ★ ★

אישיות מפוספסת

מה קרה לסטודנטים האלה, אני רוצה לדעת. (2/1287) למשל. היא בירושלים. את לא לומדת קצת יותר מדי? „כמאמר חו"ל שלח לחמך על פני המים, כי ברבות הימים תמצאנו, מנסה אף אני כוחי בתקחת, יגעתי ומצאת — תאמיני.

„פרק ב' בבראשית נתפס עמוק בהייתנו. זכר ונקבה ברא אותם." ואין אלטרנאטיבה אחרת. אלא לנהוג כדרך שנוהג העולם מימים ימימה. „א' לך, הגבר אשר ילדום את גתוני העור, כנגדו, לבד מהיותו, משכמו ומעלה גבוה מכל העם, לחובתו מעל חמש ועשרים שנה — יהא נידון במתה טבע: פוסטציאל אינטליגנציה מפותח ומנוצל לכוון השכלה אקדמאית. „בת חתה החתומה בזה חובבת אותך בעל הומור טוב, וכן התנהגות טאקטית, שידועה לה הימיו הפרימודיאלי של יחס גבר לגברת.

„הריני לוקחת לחשומת לבי את, אין הנחתום מעיד על עיסתו, ביודעי כי דעתי על עצמי משותפת לחלוטין. אניח ליצור הסקרני של הגבר הנענה להתקרב אל פסיפס אישיותי, שעוצבה וטופחה משך 20 שנה, מאז פקחתי עיני לראשונה לראות באור הכרמל!"

ועל כגון זה נאמר: „החסר משוגעים אנכי? (שמואל א' פרק כ"ב, פסוק 16).

★ ★ ★

אנגלית — לזאת-הידי

קודם-כל יש להם מכוניות ספורט. השאר לא חשוב. הם שני אנשי עסקים עשירים מלונדון, הכותבים לי ה' Dear medam, כי שמעו שם על רותי. לכן הם פונים אלי כדי להתכתב עם שתי ישראליות. מעל עשרים, המסר גלות לזכר אנגלית בצורה מחקבלת על הדעת. מובן, היכולות לשגר קודם תמונה. זאת כדי להחליט אם אתן שחת לשבת לצידם בקיץ זה במכוניות הספורט שלהם ולהראות להם את איוראל הנהדרת והנפלאה. כיוון שאין לי ספק שאתן מספיק גועליות לענות להם, ושכבר היום נירשמתן בברלין — הנה הכתובת: Messres Star & Levenson, 37, Platts Lane, Hampstead, London. N. W. 3.

★ ★ ★

כשמדברים על בדיחות-זוועה, אני תמיד נזכרת בעדי' נות הנפש של אותה אשה שהודיעו לה כי בעלה נדרס. והיא בקשה שלא יצחקו אותה, כי שפתיה סדוקות היום.

★ ★ ★

שכח לפתוח את הפה

ממשיכות לזרום אלי חבילות ההפצים האבודים. נפל לידי מכתב מלא אותיות צפופות, ללא סימני פיסוק, המון סוגריים. תלמדו פעם גם לכתוב. אני מתארת לי את (2/1287) בולעת רוק אחרי כל שתי מלים ואבי'לה בסח עוד נותן לה בתגורה. על כל פנים אני במקומי הייתי עושה זאת בשמחה.

היא עוקצנית ושחצנית כמוני, כך, כמובן, אומרים עליה החברה שלה, היא פותחת ו"צוחק מי שצוחק אתי". זו מסקנתה. היא סימנה כוכב על המלה מכתב, כדי שאתבונן למשה, בהצרה אינטלקטואלית: „עוד דבר קטנציק, אבקש שהמספר שלי לא יתחיל ב'1 וייתמים ב'3. אני מאמינה באמונות תפלות, את לא?"

הצעיר הבלונדי-שאטני, בעל העיניים הכחולות-ירוקות (היה חשון מעט, את מבינה?) שלבש סוודר וי בצבע ירוק, מתחת חולצה בצבע צהוב או חרדל (התאמה נפלאה, לא?) היה בחברת אחיו ואשתו או חברתו. (שלא יכולה בטענות על הוצאת דיבה.) אם זה יעזור, פרט נוסף — אחיו לבש סוודר זהה. ובכן, הצעיר הלז נסע בערב פורים, יום שני 19.3.62, בשעה 8.30 — 9.30 בערב, באוטובוס מספר 4. היה תור ארוך נורא וחיכינו המון המון זמן. בינתיים העפנו מבטים — הוא עלי ואני עליו.